

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 52

MA VĂN LIÊU

Chuyện “Hai cô gái bị vong”. Phần 8 kỳ 52

...

Chị Hương rụt rè hỏi:

- Lúc này có phải do cô Bảy trị tội vong hồn nào đó hay sao mà nghe có nhiều tiếng la hét?

Chị Hải vốn nóng tính không nhịn được, khi chị Hương vừa hỏi, cậu bé Bò-răng chưa kịp trả lời, đã hỏi thẳng luôn:

- Có phải cô Bảy trị tội hai thằng vong theo quấy phá các con của dì Hương đây không?

Bò-răng gật đầu thưa:

- Dạ đúng như vậy...

Bò-răng chưa kịp nói gì thêm thì chị Hải đã hỏi dồn:

- Cô Bảy trị tội bằng cách nào?

- .

- Tội nó có hiện về cho vô Bảy đánh không?

- ...

- Tội nó có sợ không?

- ...

- Con có thấy mặt tội nó không?

- ...

Bò-răng nhìn cô Sáu vẻ bất lực. Cô Sáu nhìn Bò-răng cười với gương mặt nhân hậu và thông cảm. Cô Sáu nói với Bò-răng:

- Mẹ thấy con nên từ từ thuật lại đầu đuôi sự việc để hai dì hiểu rõ ngọn nguồn, vì hai dì đã tốn công sức đến đây và cũng bởi vì hai dì quá lo lắng cho con cái...

Bò-răng thông thả kể. Giọng cậu bé đều đều, nói năng ý tứ và tỏ ra một thiếu niên rất có giáo dục. Nhiều người Việt Nam non nớt nghĩ rằng, người Khmer (Campuchia) là những người thuộc đẳng cấp thấp hơn người Việt. Lầm! Lầm to! Ngược lại, Khmer là một dân tộc có truyền thống văn minh lâu đời; chỉ tại vóc dáng và màu da không “bén mắt” bằng vóc dáng và màu da của người Việt, họ lại thuộc nền văn hóa Ấn độ (1) khiến ta lạ lẫm, nhưng họ văn minh trong cách sống và có văn hóa trong cách suy nghĩ... đôi khi hơn hẳn người Việt. Chỉ cần nêu hai ví dụ, một là mọi thanh niên đều được khuyến khích vào chùa tu để học làm người trưởng thành trong một số năm với các sư sãi rồi trở về nhà sống tiếp; hai là nền vũ đạo (nghệ thuật múa đã được họ nâng lên thành một thứ tôn giáo) của họ cực kỳ cao siêu về mặt tư tưởng (triết lý), khoa học và mặt nghệ thuật. Người Việt Nam chỉ thấy họ qua những người dân quê nghèo nàn và thất học...thế là vội vã khái quát hóa tất cả họ là một dân tộc thua kém mình. Chưa biết chừng người Việt Nam chúng ta đã tụt đầu so với họ. Bò-răng kể:

- Cô Bảy là một người có quyền lực trên vô số triệu vong linh. Dưới tay cô Bảy có biết bao là âm binh thần tướng...

Cô Sáu giải thích:

- Nghĩa là sau khi em Bảy của tôi được các thầy truyền thụ lại mọi bí quyết nhà nghề về bùa thuật... liền được các thầy giao cho vô số các vong hồn...

Chị Hải hỏi:

- Các vong hồn ấy là ai là gì và ra sao?

- Đó là những hồn người chết không được siêu thoát –cô Sáu trả lời- Chỉ những người tin vào Chúa Khi-ri-xi-tô (Kitô) (2) được hưởng ơn cứu độ... và cả những người lành (3)... mới được siêu thoát; được siêu thoát không có nghĩa là được hưởng phước, chỉ có nghĩa là được ở “có nơi có chỗ”. Tất cả các hồn chưa được siêu thoát hay không bao giờ được siêu thoát thì lang thang khắp chốn đó đây cùng với tình trạng “thương”, “phạt” của mình; tất cả họ được gọi là vong, vong linh hay vong hồn v.v... thế là họ gồm đủ hạng, nào vong người tốt (tốt ở đây có nghĩa là chưa hẳn đã xấu) không phá hại ai, nào vong kẻ xấu chuyên tụ tập thành bè thành đảng để phá hại nhau và phá hại người còn

đang sống trên trần. Tất cả họ, tức mọi vong hồn, đều vất vưởng chờ ngày Chung thẩm Thần phán khi thế giới tự tàn tiêu tận diệt, toàn nhân loại đều chết hết.

Những điều cô Sáu vừa nói, thật là lạ đối với chị Hải, nhưng không lạ lắm đối với chị Hương một Kitô hữu –tuy nguội lạnh, nhưng dù sao cũng đã được giáo dục qua giáo lý Công giáo- Chị Hương hỏi cô Sáu:

- Vậy thì người Kitô hữu vì được hưởng ơn cứu độ của Chúa, cho nên sau khi chết họ đều được Chúa quyết định lên thiên đàng hưởng phúc hoặc vào luyện ngục để thanh luyện, hoặc xuống hẳn hỏa ngục để chịu phạt... chứ không lưu vong như những người ngoại giáo ư? Tại sao Cô biết được điều đó thưa Cô?

- Tôi biết những điều đó cũng bởi các sãi ở chùa dạy cho (4). Phải! Người Kitô hữu vì được học biết cẩn thận các điều lẽ trong đạo mà còn sống bất lương bất chánh, chết đi bị phạt nặng rất... rất nặng... điều đó khiến tôi sợ, không dám theo đạo Kitô... Còn người ngoại chúng tôi dù chết xong, phải lỏng bông chờ ngày Chung tra đoan thẩm thật, nhưng những người lành như các bậc thiện nhân, hiền nhân, quân tử, thánh hiền, tiên, phật... đều cũng được ở yên một chỗ, chẳng lưu vong vất vưởng, mà còn hưởng phúc ở Niết bàn. ở Linh địa hay Giác giới hẳn hoi kém chi Thiên đàng!

Những tưởng chị Hải, vì là người lương, nên không quan tâm đến những chuyện đối với chị là quá xa xôi đó. Nào ngờ! Chị tròn xoe mắt, há hốc miệng một lúc, định hỏi gì đó nhưng giống như kiềm chế được, chị hỏi để đưa mọi người trở lại ngay vấn đề:

Lâu lâu cũng phải xin nhắc lại: chúng ta đang nghe cha Luca kể chuyện “Hai cô gái bị vong”. Cha Luca có lần bảo: “Đôi khi không phải người Công giáo, mà chính người lương lại truyền giáo tức rao giảng về Chúa cho người lương với nhau”... và chuyện ấy đang xảy ra trong câu chuyện này đây. Cô Sáu truyền giáo và đã đem được một linh hồn về cho Chúa. Tức là sau khi nghe cô Sáu nói về đời sống của những người đã chết, chị Hải há hốc miệng đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng giấu đi tâm trạng cho đến lúc về nhà, cứ theo chị Hương hỏi đủ thứ chuyện về đạo Công giáo... Thế rồi, lặng lẽ đến nhà thờ An Biên gặp ngay cha Luca... không bao lâu được rửa tội thành người tín hữu tốt. Trên đời này có nhiều chuyện trái khoáy đến như thế! Người lương –cô Sáu- lại giảng về Chúa cho một người lương rồi đưa ngay người ấy về đạo lành... ngon ơ!

Chị Hải hỏi:

- Còn các vong này thì sao?

- Những vong này là vong của những kẻ xấu chắc chắn rồi còn gì nữa! Cứ đi phá phách, vì họ thèm khát cảnh giới trần gian, ghen tỵ với người còn sống, thèm ăn khát uống, dẫu chết đi rồi mà lòng chưa chết, vẫn còn mê đắm thú vui trần giới, vẫn còn thù hận ghét ghen, còn tham sắc tham tình... nên rủ nhau đi phá phách... để rồi đến ngày thế tận họ sẽ bị phạt trầm luân nơi địa ngục... nên con Bảy em tôi, gặp lúc thật cần thiết giúp người thì mới ra tay trừng trị, hay cũng có khi nó còn dạy dỗ cho điều này điều nọ...

Chị Hương hỏi:

- Thưa cô Sáu! Làm sao mà gọi họ về và làm sao mà trừng trị họ cho được?

Cô Sáu trả lời:

- Ấy là có phép thuật gọi hồn, và có phép thuật trừng trị riêng, phải được học thấu đáo bài bản kỹ lưỡng đâu ra đó chứ không phải chuyện chơi.

- Cô Bảy kêu âm binh thân tướng đi bắt hồn về... -Bò-ràng vô ý nói leo, cô Sáu nhẹ nhàng liếc nhìn; thấy mẹ nuôi hơi nhìn mình, thằng bé hiểu ý im phăng phất-

Cô Sáu khẽ gật đầu:

- Đúng như vậy! Nhưng cũng có những trường hợp gọi hồn rất dễ. Người chết nào quá thân quý với người sống, còn quyến luyến nặng tình với người sống thì người thân còn sống đó có thể gọi hồn về ngay không cần đến phép thuật gì. Tuy nhiên không bao giờ gọi được hồn người Công giáo quay về cõi trần, nếu có thì cũng chỉ là hồn người Công giáo ấy bị mượn danh giả giọng... vì họ được quản lý, được coi sóc ở “có nơi có chỗ”, chỉ khi nào Chúa cho phép họ mới được trở về với sự mạng gì đó mà thôi. Vì lẽ đó, nếu có người nào tự xưng mình là người Công giáo trở về, đó chỉ là một vong nghịch phá hay lừa đảo, mượn cơ để được thăm thú mà thôi.

Nghe cô Sáu nói, hai phụ nữ bỗng như được mở trí ra. Nhưng nghe Cô nói như Cô đang là một Kitô hữu chính gốc, hai phụ nữ rất thắc mắc tự hỏi không biết có phải Cô đã theo đạo Chúa rồi hay

chăng... bắt giặc cả hai chẳng ai bảo ai, đều lên nhìn xem trong nhà có bàn thờ Chúa hay không. Giờ đây họ mới hiểu thế giới người quá cố có nhiều chuyện quá bất ngờ... chết đâu phải là hết, mà đã như vậy thì có linh thiêng, có thần thánh, nói cho đúng ra luôn: có Chúa, có đời sau, có thưởng phạt chứ đâu chỉ có tro bụi thế giới này. Họ còn ngạc nhiên hơn biết bao khi mới chỉ nói vài câu. Cô Sáu làm họ hiểu Công giáo là gì, có Chúa và Chúa là Đấng nào, giá trị của một người Công giáo ra sao và theo đạo Chúa sẽ được như thế nào v.v... Chị Hải tự nhủ có lẽ sau chuyến đi này, trở về, mình sẽ lôi ông chồng và cả nhà theo đạo Chúa. Quá nhiều điều vừa phát giác, vừa thắc mắc... đang nằm ngổn ngang trong trí hai phụ nữ, nhưng chẳng biết hỏi điều gì thêm, nên chị Hương hỏi càn đại một câu để không uổng phí thời gian:

- Như vậy có lẽ cô Bảy dùng âm binh thần tướng bắt hai thằng vong kia về... Và như vậy có phải cô Bảy có quyền lực lớn lắm phải không?... Cô Bảy có thể khiến hai thằng vong kia không còn dám quấy phá nữa phải không thưa Cô?...

Cô Sáu gật đầu, Nhưng để chắc chắn, cô Sáu hỏi Bò-răng:

- Con nghe và nhìn thấy cô Bảy làm sao?

Bò-răng thưa:

- Thưa mẹ! Con không còn nghe hay thấy và cũng không còn biết gì nữa mỗi lần cô Bảy trùm lên đầu con chiếc khăn đỏ; hình như những lúc đó con đã bị mượn xác rồi; hồn con bị đuổi ra ngoài để cho các vong chui vào nghe cô Bảy dạy việc...

Cô Sáu cười:

- Ừ phải! Thằng bé còn biết gì đâu mà hỏi. Nhưng lẽ thường, những người học bùa cao như em Bảy của tui có quyền lực lớn lắm trên các vong hồn thuộc quyền thống lãnh của Nó. Các thầy bùa bậc cao vì chuyên làm thiện độ nhân tế chúng thì có quyền lực như một vị đại tướng, các âm binh thần tướng dưới quyền sợ họ như sợ cọp, nói đâu nghe đó, vì cái chân sáng bao giờ cũng làm cái gian tối khiếp phục và nể sợ. Em Sáu chỉ cần kêu một vong dưới quyền là vong ấy về ngay; sai bắt một vong nào ngoài quyền của Nó, vong ấy liền bị bắt đem về.

- Những vong theo đạo Chúa... ? –chị Hải buột miệng hỏi-

- Vì như đã nói, Kitô hữu vì tin Chúa Kitô, chết xong được ở có nơi có chốn để chịu phạt, có kẻ để thanh tẩy hay có kẻ để được thưởng... nên không nằm trong số các vong có thể đi đâu thì đi, hay nằm dưới quyền thầy bùa nào...

Nói đến đây, cô Sáu móc trong ngực ra một ảnh thánh giá đang đeo bằng sợi giây vàng 18 kara

- Tui cũng tin Chúa Kitô dù tui chẳng theo đạo Chúa... sau khi được đức Hoàng hậu Mô-ni-ca trong một lần xem đoàn múa của tui biểu diễn trong hoàng cung, đã tặng tui có sự chứng kiến của Đức Vua Shianouk. Đức Hoàng hậu vừa tặng vừa nói: “Hãy tin Chúa Kitô”. Từ đó tui đeo luôn và sẽ đeo cho đến chết vì tui thực lòng tin Chúa Kitô.

Hai phụ nữ, nhất là chị Hương, quá ngỡ ngàng, cứ há hốc miệng ra mà chẳng thốt lên được lời nào.

(còn tiếp)

(1) Trên thế giới hiện có 4 nền văn hóa lớn: Hy Lạp, Âu châu, Ấn độ và Trung hoa. Người Việt Nam sống với nền văn hóa Trung Hoa. Người Khmer, Thái Lan, Lào... sống với nền văn hóa Ấn độ.

(2) Lối phiên âm nhà đạo xưa chữ Christo (danh hiệu Cứu thế của Chúa Giêsu) là Khi-ri-xi-tô. Cô Sáu thuộc tầng lớp thượng lưu, quý phái, có học thức, có giáo dục cao trong xã hội người Khmer, cho nên Cô biết rộng và hiểu sâu. Và lại Công giáo đã tồn tại ở Campuchia từ lâu. Ta nhớ là toàn Nam kỳ lục tỉnh ngày xưa nằm trong giáo phận Nam Vang (Pnom Pênh); năm 1958 (?) mới tách ra để thành lập giáo phận Cần Thơ do đức giám mục Phaolô Nguyễn Văn Bình (tổng giám mục sau này) làm giám mục.

(3) Tức bậc thánh nhân, hiền nhân, quân tử... thuộc các mối đạo khác, những người sống lành sống thiện theo lương tâm không thuộc đạo nào (người miền Tây gọi họ là những người theo đạo Ông Bà).

(4) Nhiều cao tăng hiểu Công giáo và Chúa Kitô lẫn giáo lý của Chúa rất rõ, tuy nhiên họ không thể rời bỏ đạo họ đang theo vì lý do gì đó. Cha Luca gọi đó là “quyết định mâu nhiệm” của Thiên Chúa, ta không thể nào hiểu nổi. Những gì cô Sáu nói, không thuộc tín lý Công giáo, người Công giáo chỉ nên nghe để tham khảo mà thôi.